

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Δύο φιλενάδες... εργαζάμουν τους σιζύγους των.
 —'Ο δικός μου έχει γλυκόιο κεφάλι.
 —'Αυτ' έναντίας, ο δικός μου έχει σιδερένιο! Του ρίχνω τὰ πάτα κατακέφαλα και τὰ βλέπεις νὰ σπάζουν σάν τὰ κύματα σπὸ ὄραχο!...

 'Ο γιατρός σὸ φίλο του πὸν βήχει... δαμονιωδῶς.
 — Γιατί δὲν παίρνεις ἀπὸ τὸ παγκοσιῶν φήτης φάρμακὸ μου; ἴδη ἴδης ὅτι ἰδὲν θὰ θαναθῆῃς ποτὲ παιδί.
 —'Ἐπενεργεῖ λοιπὸν... τόσο θανατηφόρος τὸ φάρμακὸ σου;

 —'Ακούς ἐκεῖ, φίλε μου, νὰ φάῃς δεκατρεῖς χθὲς σὸ ἴδιο τραπέζι!
 — Γρῶσούζικος ἀριθμὸς. Καὶ δὲν φοβάσαι μὴν πάθῃς κανένα κακό;
 — Τί ἄλλο θέλεις νὰ πάθῃ, ἀφοῦ πλήρωσα ἐγὼ και τοὺς δεκατρεῖς;

 'Ο Φ ε ἰ ο ς.— Διαρκῶς μου ζητᾶς χρήματα και πάλι χρήματα! Δοξᾶς τὸ Θεό, πὸν δὲν ἔχω πολλοὺς ἀνεψιούς σάν και σένα.
 'Ο ἀ ν ε ψ ι ὂ ς.— Κι' ἐγὼ, φίλε μου, εἶμαι εὐτυχῆς πὸν εἶμαι μόνος σου ἀνεψιός!

'Ο σιζύγος ἠδοδεχόμενος σὸ ἰασημὸ τῆ γυναῖκα του και τῆ μικρῆ κόρη του, πὸν ἔπεστρεψαν ἀπὸ τὰ λουτρά, ρωτᾶει τῆ δεύτερη:
 —'Ε, λιζῖτου μου, πέρασες καλά στὰ μετάνια;
 — Ναι, μπαμπά! Ὁ κύριος πὸν ἐπισκεπτόντο τῆ μαμά, πὸν φέρναν ταχτικά ὄραια μπαγιόνια και μὸν λέγαν νὰ πάω νὰ παίξω στὴν πλατεία!

Δύο ὄστινομοὶ πρὸς ἓνα μεθυσμένο πὸν εἶνε ξαλιωμένος στῆ μέση τοῦ πεζοδρομίου:
 —'Αντε... σῆμα!... Σῆμα, θὰ σὲ πάμε σέρωντας σὸ Τμήμα!
 — Τ' ἄστεια νὰ λείπουν, κύριε ἀστυφύλακα. Τί ἀνὰ σὲ πάμε. «Νὰ σὲ πάω!» νὰ λές. Δὲν μὲ γελᾶς ἐμένα... Ἐσὼ καλά πὸν εἶσαι ἓνας. Καὶ σὲ βλέπω διπλὸ ἀπὸ τὸ μεθύσι!...

Κ ο υ τ σ ο μ π ο λ ι ῆ ς.
 —'Ὅποτε, γιατρέ, δὲ θωρίσκει ἀνησυχαστικῆ τὴν κατάσταση τῆς κυρίας Ταϊσίας;
 — Μπα! καθάβουν... 'Υποφέρει μονάχα ἀπὸ ἔναν... περαστικὸν ἀνθετολογαρό!...

'Η κ α μ α ρ ὀ ἔ ρ α.—'Αχ!... ἐξοργίσει τὸ κινεζικὸ ὄραχο!... Καὶ τώρα τί θὰ κάμω; Πὸς θὰ τὸ δικαιολογήσω;
 'Η φ ἰ λ ῆ τ η ς.— Βρὲ κουτῆ, γι' αὐτὸ σκολίζεσαι; Θὰ τὸ κρατῆς στὰ χέρια σου κ' ἴσως ἐθθῆ! ὁ κύριος νὰ σὲ φιλήσῃ, θὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ φέση κίωτο και ν' ἀποσπάσῃ. Καὶ τότε θ' ἀναλάβῃ τὴν εὐθὴν ἐκεῖνος!

Μιά γρηὰ ζητιάνια ὀδηγεῖ τὸν «ἀάματος» σιζύγὸ τῆς. 'Απὸ ἓνα παρῶντο τῆς ρίχνουν ἓνα πενηνταράκα. 'Η γυναῖκα σκαλίσει, σκαλίσει, ἀλλά δὲν θωρίσκει τίποτε. 'Ο «ἀάματος» τότε δὲν κρατῆται καὶ φωνάζει:
 —Νά, βρὲ ζῶν!... Στραθώθηρες; Κοντὰ σὸ πόδι σου εἶνε!

τῆς Ρώμης.

 Ἔχγαν κ' οἱ ἀρχαῖοι τὸν... κληματογράφου τους! Ἔχγαν δηλαδὴ τῆ «βρωθὴ πέχνη», και τοὺς παντομίμους τους, πὸν περιορίζονταν σὲ μορφασμοὺς ἀπλοῦς, δίχως νὰ μιλοῦν. Ὁ μῦθος αὐτοῖ, πὸν ἔχγαν μεγαλύτερη φήμη, κ' ἐπιώντο περισσότερο κ' ἀπ' τοὺς ἠθοποιούς. στῆ Ρώμη, μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὡς οἱ πρόγονοι τῶν ἀστέρων τοῦ κληματογράφου, τοῦ θωροῦ ἐνορεῖται. Τὸ κοινὸ ἐνδιαφέρονταν πὸν γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ τους ζωὴ—ἄτος γίνεται και σήμερα, μὲ τοὺς καλλιτέχνας τοῦ Χόλλυγουντ! Γι' αὐτὸ, ὅταν διῶ ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους μῦθους, ὁ Βαθύλλος και ὁ Πυλάδης, μάλλωσαν, ὁ λαὸς τῆς Ρώμης διαφέθηρε σὲ διῶ μεριδὲς. Μὰ και αὐτὸς ὁ αυτοκράτωρ Αἰθγιοστὸς ἐπενέθη σὸ τέλος γιὰ νὰ λύσῃ τῆ διαφορά τους.
 Στῆς κηδεῖες, οἱ μῦθοι ἔπαζαν τὸ ὄρα τοῦ νεκροῦ, και, μ' αὐτῆ τῆ εὐκαιρία, ἔχγαν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κηρίουν και νὰ τὸν ἐκπύρουν. 'Ο Σουετῆριος ἀναφέρει ὅτι, στὴν κηρία τοῦ αυτοκράτορος Βασπασιανού, πὸν φημιζόταν γιὰ τῆ φαλαγγία του, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, πὸν τὸν ἱποδύσαν ρώτῃσε, τάχα, περίφορος, πὸςο θὰ στοίχιζε ἡ κηρία του! Κι' ὅταν ἄκουσε πὸς ἡ κηρία του θὰ στοίχιζε «δέκα ἑκατομμύρια σερτέτια», ὁ μῦθος πὸν παρῶτανε τὸ νεκρὸ αυτοκράτορα, ρώτῃσε ἂν συμβιβάζονταν μὲ ἓκατὸ χιλιάδες μόνο... Διαφορετικά, προτιμοῦσε νὰ ρίξουν τὸ λείψανό του στὸν Τίβερι και νὰ τοῦ λείψουν ἡ τιμὲς και τὸ καλὸ τους!...

Κι' ἔτσι, οἱ φιλοθεάμενος Ρωμαῖοι διασκοδάζαν και στῆς κηδεῖες ἀκόμα—κι' ἀντὶ νὰ σκορῖζουν ἀπ' τῆ λύπη, κατανοῦσε νὰ σκορῖζον ἀπὸ τὰ γέλια...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΥΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—'Η γυναῖκα, πὸν ἀγαπᾶει πραγματικά συνειθίζει στὰ ἑλαττώματα τοῦ φίλου τῆς.
 —'Ὅποιος ἔχει χρήματα πληρώνει, κ' ἄποιος ἔχει ὄραια γυναῖκα διασκοδάζει.
 —'Γάμος, χωρὶς ἔρωτα εἶνε πηγή ἀπειλασίας, ἀλλὰ και γάμος χωρὶς καθήκοντα εἶνε πηγή ἀκολασίας.
 —'Ὁ ἔρωτος εἶνε ἡ πείρας τὸν ἀσθησεων. 'Η εἶνε ὑπέροχος ἡ δὲν εἶνε. 'Ὅταν ἰτάχῃ, εἶνε αἰώνιος κ' ὄσο περνοῦν τὰ χρόνια τόσο περισσότερο δυναμιώνει.
 (Μ π α λ ζ ἄ κ)

—'Η ζήλεια διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Πρῶτα παῖδι ὁ ἔρωτικὸς σύνδεσμος και πὸν ἀργότερα ἀντιλαμβάνεται κανεῖς, ὅτι δὲν ἔχει πειὰ δικαιώματα ἀπάνω σὸν πρόσωπο μὲ τὸ ὄραιον ἦταν συνδεθεμένος, κ' ἀρχίζει τὸ δράμα τῆς ζήλοιας.
 (Π ρ ἰ γ κ η ψ ν τ ἔ λ ἰ ν)
 —Μόνον ὁ τελευταῖος ἔρωτος τῆς γυναικὸς ἰκανοποιεῖ τὸν πρῶτον ἔρωτα τοῦ ἀνδρὸς.
 —Οἱ βασιλεῖς καθὼς κ' ἡ γυναῖκες νομίζουν ὅτι τὰ πάντα τοὺς ἀνῆρουν.
 —Τῆ νοικοκυρὰ τῆ γνωρίζουμε ἀμέσως, μόλας πατήσουμε τὸ κατῶφι τοῦ σπιτιοῦ.
 —Οἱ ἀρχαῖοι ἱπότετες ἔχγαν γνωρίσει καλύτερα ἀπ' ὄρους τῆ γυναῖκα, Ἐλεγαν : «Νὰ τῆς περικοτεῖσαι ὄλες ν' ἀγαπᾶς ὄμως μία.»
 —'Υπάρχουν γυναῖκες πὸν γιὰ πολλοὺς εἶνε ὅτι τὸ κλίμα τὸν Ἐλβετικὸν Ἄλπεων γιὰ τοὺς φηματουοῦς.
 —'Ὅποιος ἰτάχῃν κοφάλοιο ἐκ γενετῆς, ἔτσι ἰτάχῃν και καρδιὲς ἐκ γενετῆς ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα.
 —Γιὰ τῆς περισσότερες γυναῖκες, ἓνα ἐκατομμύριο φράγκα κἀνουν μιά πεντάρα.
 —'Η γυναῖκα χαμογελά συνήθως μπρὸς στὸν ἀνδρωπο, τὸν ὄραιον μπεῖ.
 —Τὰ ἰσχυρότερα ὄραια τῆς γυναῖκας εἶνε ἡ γλυκύτης και ἡ ἰστοπαγῆ.
 —'Η γυναῖκες ἔχουν πάντοτε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγγέλου και κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ σατανᾶ.
 —Ἐλάχιστες γυναῖκες εἶνε δημοκρατικῆς. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸ γυναικίος χαρακτήρη ἐπηρεάζετα ἀπὸ τὸ δεσποτισμὸ.
 —'Ὅταν ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ, συγχωρεῖ τὰ πάντα κ' αὐτῆ τὴν καρδία. 'Ὅταν δὲν ἀγαπᾶ, δὲν συγχωρεῖ τίποτε, οὔτε και τὴν ἀρετῆ.
 —Πολλὲς φρεῖς ὄραια γυναῖκες νὰ ληποῦνται γιὰ εἶνε γυναικῆς και νὰ προτιμοῦν νὰ ἴσων ἄντρες. Τὰ ἀνάξια αὐτὰ θηλικὰ τὰ ἐκλειολόγησα πάντοτε και τὰ κατεῖχαν. Ἐγὼ ἂν μποροῦσα νὰ ἐκλέξω θὰ προτιμοῦσα νὰ ἴμουν γυναῖκα.
 —'Ὅταν ἡ γυναῖκες ἐπιτηγάζουν, ἀφείρουν νὰ σιωποῦν, γιὰ τὴν αἰλιωτικὰ κηθνεῖνται νὰ ἴσων τὴν ἐπιτροχὴ τους. 'Ὅταν δέχονται ἀφείρουν πάλι νὰ σιωποῦν. Γιατί ἡ σιωπὴ τοῦ δούλου, εἶνε ἡ τρομερότερη τιμωρία γιὰ τὸ σκληρὸ κύριο.
 —'Ὁ φητιστῆρανος τῆς δόξης εἶνε τόσο φηλογερὸς και μεγαλοκρητῆς, ὄστε ὁ Θεὸς ἀπηγόρευσε στῆς γυναῖκες νὰ τὸν φηροῦν. Ἐμπαστεῖθηκε ὄμως σ' αὐτῆς τὴν ἔρωτικῆ τροφειότητα. Μ' αὐτὴν ἡ γυναῖκες ἀναλαμβάνουν νὰ δροσίζουν τὰ μέτωπα πὸν βασανίζονται ἀπὸ τὸ φηλογερὸ στεφάνο τῆς δόξης.
 —'Η μεγαλύτερη ἐπιτυχία τῆς ἀνθρωπῆς κοινοιας εγχετα σὸν ὅτι ἐδημιούργησε τῆ γυναῖκα ἀπὸ τὸ θηλικὸ πὸν ἔπλασσε ἡ φύσις. Ἐπειτα ἐδημιούργησε τῆ δικαιοῖνα τῆς ἡδονῆς, ἐκεῖ ὄπου ἡ φύσις ἔθεσε τὸ δικαιοῖνα τοῦ εἶδους και τέλος ἐφείρε τὸν ἔρωτα, τὴν ὄραότερη ἀνθρωπῆνη θρησκεία.
 —Ἐἶνε ζήλεια καλασθησίας τὸ νὰ σέβεται κανεῖς τῆς γυναῖκες, ὄραιασθήσει ἠλικίας, και νὰ ἀναγνωρίσῃ τῆς κοινοιακῆς διακρίσεις, χωρὶς νὰ πῆς σερῆη.
 —Βασανίζουν και δέχουν τῆς γυναῖκες συνήθως ἀνδρωποὶ μικροστωμο, κοκκανομάλληδες, ρωνοὶ και ἀδυνατοι, γιὰ τὸν αὐτοῖ δὲν μποροῦν νὰ κηριαρῆσουν πρὸν μονάχα ἀπάνω στὰ ἀδύνατα αὐτὰ πλάσματα. Ἄν δέ, ἔρωτεῖονται και κομμὰ φροά, τὸ κἀνουν γιὰ νῆχουν ἓνα λόγο νὰ νομίζουν τοὺς εαυτοῦς τὸν ἀνδρες.
 —«Καὶ τί τῆς θρωῖουν αὐτῆς τῆς γυναῖκας γιὰ νὰ τὴν ἀγαποῦν τόσο!...» Ἐτσι λένε πάντα ὄσοι δὲν ἔχουν κανένα προσὸν γιὰ ν' ἀγαπηθοῦν ἀπὸ τῆς γυναῖκες.
 —Στὸ Εὐαγγέλιο τὸν γυναικῶν θὰ ἔπρεπε νὰ γομῆ τὸ ἔξῃς: «Μακάριες ἡ ἀνόητες, ὄτι αὐτὸν ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ ἔρωτος!»

